

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne dne 22. 6. 2010, č. j. 1658/10 a ze dne 26. 7. 2010, č. j. 1756/10, v řízení o kasačních stížnostech žalobce **1)** ze dne 11. 10. 2010 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 8, a **2)** ze dne 9. 2. 2011 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 78/2010 - 25,

takto:

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 59/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 58/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 59/2011.
- II. Kasační stížnost ze dne 9. 2. 2011 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 78/2010 - 25, **se odmítá**.
- III. Kasační stížnost ze dne 11. 10. 2010 směřující proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 8, **se odmítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se v řízení před Krajským soudem v Brně domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1658/10, kterým žalovaná podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, určila stěžovateli advokáta Mgr. Stanislava Bílka, a rozhodnutí ze dne 26. 7. 2010, č. j. 1756/10, kterým žalovaná změnila podmínky rozhodnutí o určení advokáta. Usnesením krajského soudu ad 1) ze dne 22. 9. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 8, krajský soud postoupil žalobu Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu; toto rozhodnutí stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 11. 10. 2010 a domáhá se jeho zrušení. Usnesením ad 2) ze dne 24. 1. 2011, č. j. 30 A 78/2010 - 25, krajský soud zamítl návrh na vyslovení neúčinnosti doručení písemnosti - usnesení

č. j. 30 A 78/2010 - 14 ze dne 5. 11. 2010; stěžovatel napadl rozhodnutí kasační stížností ze dne 9. 2. 2011 a domáhá se zrušení usnesení ad 2).

K výroku I.:

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se obě řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V obou řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jak je zřejmé z níže podané rekapitulace průběhu řízení před krajským soudem, jedná se o dvě usnesení téhož krajského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 78/2010.

Ze soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí o podaných kasačních stížnostech:

Krajský soud po podání žaloby ze dne 7. 8. 2010 směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1658/10, a proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 7. 2010, č. j. 1756/10, jako první úkon ve věci rozhodl o postoupení věci k místně příslušnému Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 22. 9. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 8. Po nabytí právní moci tohoto usnesení bylo dne 20. 10. 2010 krajskému soudu doručeno stěžovatelovo podání ze dne 9. 10. 2010, kterým stěžovatel rozšířil shora citovanou žalobu tak, že se domáhá navíc ochrany proti nečinnosti žalované. Usnesení ad 1) stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 11. 10. 2010. V řízení o této kasační stížnosti byl stěžovatel vyzván k odstranění vad svého podání usnesením ze dne 5. 11. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 14; usnesení mu bylo doručováno na jím uvedenou adresu pro doručování jakožto „jiná písemnost“ ve smyslu § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“). Poněvadž mu písemnost nebylo možno vložit do domovní nebo jiné schránky, bylo mu doručeno podle § 50 odst. 2 o. s. ř. - vyvěšením na úřední desku soudu. Stěžovatel podal návrh na rozhodnutí o neúčinnosti takového doručení, který však krajský soud usnesením ad 2) zamítl; i toto usnesení napadl stěžovatel kasační stížností (ze dne 9. 2. 2011).

Nejvyšší správní soud musel z logiky věci nejprve rozhodnout o kasační stížnosti ze dne 9. 2. 2011, neboť výsledek tohoto řízení má vliv na účinky doručení usnesení ze dne 5. 11. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 14, tj. výzvy k odstranění vad kasační stížnosti ze dne 11. 10. 2010. Takový závěr je nezbytný pro posouzení první podané kasační stížnosti.

K výroku II.:

Kasační stížností ze dne 9. 2. 2011 se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu (usnesení ad 2/), jímž byl zamítnut jeho návrh na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení téhož soudu ze dne 5. 11. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 14. V kasační stížnosti uvádí, že posouzení námítky neúčinnosti doručení soudem je naprosto vadné, a dále stěžovatel snáší argumenty pro nezákonnost doručování písemností podle § 50 o. s. ř. ve spojení s užívanými soudními obálkami a poukazuje na institut *poste restante*.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a svou kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nicméně nesplňuje jinou z podmínek přípustnosti kasační stížnosti, napadá rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti mimořádného opravného prostředku – kasační stížnosti – proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*usnesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřipustná.*“ V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný. Tuto kasační stížnost je tedy nutno považovat za nepřipustnou a jako takovou ji odmítnout.

Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností ze dne 9. 2. 2011 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) a § 120 s. ř. s. ji odmítl.

K výroku III.:

Kasační stížností ze dne 11. 10. 2010 se stěžovatel domáhá zrušení usnesení krajského soudu ad 1), jímž bylo řízení o jeho žalobě postoupeno jako místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřipustná. Nicméně se nápravy domáhá kasační stížností, neboť je toho názoru, že o otázce místně příslušného soudu pro pobočku žalované v Brně musí být s konečnou platností autoritativně rozhodnuto.

Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že soudní řád správní stanoví příslušnost soudu podle sídla žalovaného správního orgánu; žalovaná má sice sídlo v Praze, nicméně její organizační složka – pobočka, sídlí v Brně. Právě touto pobočkou vykonává předseda žalované veřejnou správu na úseku určování advokátů; z pobočky bylo stěžovateli doručováno, správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Nadto dle stěžovatele v Praze sídlí žalovaná, nikoliv její předseda při výkonu veřejné správy. Stěžovatel tedy zastává názor, že místně příslušným musí být soud nejbližší sídlu žalované, tj. v Brně.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*stěžovatel musí být zastoupen*

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje.

Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 11. 10. 2010 vyzván usnesením ze dne 5. 11. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 14; stěžovatel byl vyzván k doplnění důvodů kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k doložení plné moci udělené advokátu k zastupování v řízení o podané kasační stížnosti. V usnesení byl stěžovatel poučen též o následcích nevyhovění výzvě - o odmítnutí jeho kasační stížnosti.

Odmítnutím kasační stížnosti ze dne 9. 2. 2011 (výrok II. tohoto usnesení) bylo s konečnou platností postaveno na jisto, že usnesení krajského soudu č. j. 30 A 78/2010 - 14 ze dne 5. 11. 2010 obsahující výzvu stěžovateli bylo stěžovateli účinně doručeno dne 14. 1. 2011. Na tuto výzvu však stěžovatel nijak nereagoval a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), tuto vadu podání se ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit.

Kasační stížnost ze dne 11. 10. 2010 proti usnesení krajského soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 30 A 78/2010 - 8, tedy Nejvyšší správní soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

K výroku IV.:

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností ze dne 11. 10. 2010 a ze dne 9. 2. 2011) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu